COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 13.7.2010
COM(2010) 379 final

2010/0210 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în vederea ocupării unor locuri de muncă sezoniere

{SEC(2010) 887}
{SEC(2010) 888}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

- **Motivele și obiectivele propunerii**

Prezenta propunere se înscrie în eforturile UE de a elabora o politică globală în domeniul imigrației. În Programul de la Haga din noiembrie 2004 se recunoaște faptul că „migrația legală va avea un rol important în consolidarea economiei bazate pe cunoaștere în Europa, în intensificarea dezvoltării economice, contribuind astfel la punerea în aplicare a Strategiei de la Lisabona“, iar Comisia a fost invitată să prezinte un plan în domeniul politicii privind migrația legală „care să includă proceduri de admisie care să răspundă cu promptitudine fluctuației de pe piața muncii a cererilor de forță de muncă provenind din migrație“.

Comunicarea ulterioară a Comisiei din decembrie 2005 intitulată „Un plan de acțiune privind migrația legală” [COM (2005) 669] a prevăzut adoptarea a cinci propuneri legislative privind imigrația forței de muncă, inclusiv o propunere de directivă privind condițiile de intrare și de ședere ale lucrătorilor sezonieri, între 2007 și 2009.

Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat de Consiliul European la 15-16 octombrie 2008, exprimă angajamentul Uniunii Europene și al statelor sale membre de a desfășura o politică echitabilă, eficace și coerentă pentru a face față provocărilor și oportunităților pe care le reprezintă migrația.

Programul de la Stockholm adoptat de Consiliu la 10-11 decembrie 2009 a reiterat angajamentul Comisiei și al Consiliului de a pune în aplicare planul de acțiune privind migrația legală.

În octombrie 2007[1] au fost prezentate o propunere privind lucrătorii cu înaltă calificare („cartea albastră a UE”) și o propunere de directivă-cadru generală. Consiliul a adoptat prima propunere la 25 mai 2009; a doua propunere este în curs de negociere între Parlamentul European și Consiliu. Ambele texte exclud din domeniul de aplicare lucrătorii sezonieri.

Prezenta propunere răspunde mandatelor politice menționate anterior și își propune să contribuie la punerea în aplicare a Strategiei UE 2020 și la gestionarea eficace a fluxurilor de migrație pentru această categorie specifică de migrație temporară sezonieră. Aceasta stabilește norme echitabile și transparente de intrare și ședere și prevede, de asemenea, stimulente și garanții pentru ca șederea temporară să nu devină permanentă.

- **Contextul general**

Economiile din UE se confruntă cu o nevoie structurală de lucrători sezonieri, pentru care se așteaptă ca locurile de muncă din UE să fie din ce în ce mai puțin disponibile. În ceea ce privește deficitul de competențe prevăzut în cadrul UE, sectoarele tradiționale vor

[1] COM(2007) 637 și 638, 23.10.2007.

continua să joace un rol important, și este probabil ca nevoia structurală de forță de muncă cu un nivel redus de competențe și de calificare să continue să crească. Ar trebui subliniată, de asemenea, nevoia de lucrători necalificați pe perioade mai lungi în UE. Se preconizează că va fi din ce în ce mai greu să se acopere acest necesar de lucrători cetățeni ai UE, în primul rând din cauza faptului că aceștia nu sunt atrași de activitatea sezonieră.

Mai mult, există dovezi semnificative în sensul că anumiți lucrători sezonieri din țări terțe sunt exploatați și lucrează în condiții precare, care le pot pune în pericol sănătatea și siguranța.

În sfârșit, sectoarele economice care se caracterizează printr-o prezență puternică a lucrătorilor sezonieri – în special agricultura, horticultura și turismul – sunt în mod repetat identificate drept sectoarele cele mai expuse muncii efectuate de resortisanții țărilor terțe, cu ședere ilegală.

- **Dispoziții în vigoare în domeniul propunerii**

Singurul instrument existent la nivelul UE care abordează, printre altele, condițiile de admisie a lucrătorilor sezonieri este Rezoluția Consiliului din 1994 privind „restricțiile de admisie a resortisanților țărilor terțe pe teritoriul statelor membre, în vederea ocupării unui loc de muncă”[2], adoptată în temeiul articolului K.1 din tratat. Rezoluția include elemente ale unei definiții a lucrătorilor sezonieri (lucrători care ocupă locuri de muncă bine definite, care răspund în mod normal unei nevoi tradiționale din statul membru în cauză). De asemenea, rezoluția stabilește durata maximă de ședere la șase luni într-o perioadă de doisprezece luni și exclude prelungirea șederii pentru un alt tip de contract de muncă.

Formatul permisului de ședere pentru resortisanții țărilor terțe este prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, ceea ce permite statelor membre să facă mențiuni cu privire la orice altă informație, în cadrul formatului uniform, „în special pentru a indica dacă acesta are sau nu drept de muncă”. Prezenta propunere se bazează pe regulamentul menționat, în măsura în care stabilește obligația statelor membre de a specifica în cadrul modelului uniform existent permisiunea de a lucra, indiferent de temeiul juridic al admisiei.

- **Coerența cu alte politici și obiective ale UE**

Dispozițiile prezentei propuneri sunt în concordanță și susțin obiectivele Comunicării Comisiei privind promovarea muncii decente pentru toți [COM (2006) 249] și cu obiectivele Strategiei UE 2020. Crearea de proceduri de admisie rapide și flexibile și asigurarea unui statut juridic lucrătorilor sezonieri pot reprezenta o garanție împotriva exploatării, protejând totodată lucrătorii sezonieri care sunt cetățeni UE împotriva concurenței neloiale.

De asemenea, propunerea este conformă cu politica UE în domeniul dezvoltării, al cărei punct central îl reprezintă eradicarea sărăciei și îndeplinirea obiectivelor de dezvoltare ale mileniului. În special, dispozițiile privind migrația circulară a lucrătorilor sezonieri între

[2] JO C 274, 19.9.1996, p. 3.

UE și țările lor - lucrătorii sezonieri vor putea să intre într-un stat membru, să se întoarcă în țările lor și apoi să revină în statul membru - ar facilita transferuri stabile de sume repatriate, precum și transferuri de competențe și investiții. Având în vedere că acest tip de migrație este temporară, nu se preconizează ca prezenta directivă să genereze un exod de creiere în țările emergente sau în curs de dezvoltare.

În ceea ce privește drepturile legate de muncă ale lucrătorilor sezonieri din țările terțe, propunerea este conformă cu cerința ca toate politicile UE să asigure un nivel ridicat de protecție a sănătății umane. Aceasta respectă principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 12 privind libertatea de întrunire și de asociere, articolul 21 alineatul (2) privind nediscriminarea, articolul 31 privind condițiile de muncă echitabile și corecte, articolul 34 privind securitatea socială și asistența socială, articolul 35 privind protecția sănătății și articolul 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

2. CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

- **Consultarea părților interesate**

Cartea verde privind abordarea UE referitoare la gestionarea migrației economice a făcut obiectul unei consultări publice, care a inclus o audiere publică la data de 14 iunie 2005.

Alte consultări au fost organizate în cadrul unor seminare și ateliere. Statele membre au fost consultate în cadrul Comitetului pentru imigrație și azil al Comisiei. Prin studiul extern comandat pentru susținerea evaluării impactului au fost consultate, de asemenea, principalele părți interesate, pe baza chestionarelor și discuțiilor.

Din analiza contribuțiilor primite s-a constatat existența unui sprijin general în favoarea unei politici comune a UE privind imigrația economică, chiar dacă s-au observat diferențe notabile în ceea ce privește abordarea ce trebuie urmată și rezultatul preconizat. Au reieșit unele elemente, precum necesitatea unor norme comune la nivelul UE care să reglementeze în integralitate imigrația pentru ocuparea unui loc de muncă sau cel puțin condițiile de admisie a unor categorii-cheie de imigranți din sectorul economic, în special lucrătorii cu înaltă calificare și cei sezonieri. Aceste două categorii au fost considerate vitale pentru competitivitatea UE. De asemenea s-a formulat cu claritate cererea de a se propune soluții simple, nebirocratice și flexibile. Multe state membre nu au fost de acord cu o abordare orizontală, de aceea Comisia a considerat că o abordare sectorială era mai realistă și că ar răspunde mai bine cerințelor de flexibilitate.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Nu a fost necesară consultarea experților externi.

- **Evaluarea impactului**

Au fost examinate următoarele opțiuni:

Opțiunea 1 — Statu-quo. Evoluțiile actuale din statele membre și la nivelul UE ar urma să continue în cadrul legal existent. Angajatorii vor avea anumite obligații ce decurg din prevederile Directivei privind sancțiunile impuse angajatorilor, adoptată la 18 iunie 2009,

și anume în ceea ce privește notificările către autorități și sancțiuni în cazul angajărilor ilegale. Efectul acestei opțiuni ar fi limitat.

Opțiunea 2 — Directiva privind condițiile de intrare și ședere a lucrătorilor sezonieri și drepturile acestora. Vor fi stabilite norme comune, inclusiv definiția muncii sezoniere, criteriile de admisie, durata maximă de ședere în calitate de lucrător sezonier și dispoziții privind egalitatea de tratament cu lucrătorii sezonieri cetățeni ai UE, cu privire la anumite drepturi socio-economice, cum ar fi libertatea de asociere, dreptul la securitate socială, etc. Această opțiune ar ajuta la stabilirea unui cadru juridic comun aplicabil tuturor angajatorilor din UE și la prevenirea exploatării. Cu toate acestea, lucrătorii sezonieri ar fi în continuare confruntați cu proceduri de intrare divergente și complexe.

Opțiunea 3 — Directiva de stabilire a procedurilor comune de admisie. În plus față de opțiunea 2, ar urma să se introducă un permis unic de muncă și ședere pentru lucrătorii sezonieri din țările terțe, eliberat în urma unei proceduri unice. Ar urma să se prevadă facilitarea reintrării lucrătorilor sezonieri în sezoanele următoare. Procedurile de angajare ar fi mai eficiente, iar angajatorii din UE s-ar putea baza pe un grad mai ridicat de predictibilitate a forței de muncă.

Opțiunea 4 — Directiva privind măsurile care să asigure reîntoarcerea efectivă. Măsurile ar include limitarea perioadei de ședere și o obligație expresă de întoarcere la sfârșitul perioadei. S-ar preveni astfel, într-o anumită măsură, depășirea perioadei de ședere legală de către lucrătorii sezonieri. Efectele asupra funcționării pieței forței de muncă din UE ar fi marginale. Lucrătorii sezonieri s-ar confrunta în continuare cu proceduri de intrare divergente și complexe.

Opțiunea 5 — Comunicare, coordonare și cooperare între statele membre. Nu s-ar adopta prevederi legislative noi, urmând însă să se efectueze activități complementare și de sprijinire pentru apropierea practicilor din statele membre. Efectele ar fi limitate, întrucât măsurile nu ar urma să aibă caracter obligatoriu; potențialii lucrători sezonieri și eventualii lor angajatori ar continua să se confrunte cu o serie de norme diferite de admisie și lucrătorilor sezonieri li s-ar acorda drepturi diferite în timpul șederii lor.

Comparând opțiunile și efectele acestora, opțiunea preferată este o combinație a opțiunilor 2, 3 și 4. Standardele comune de admisie cu proceduri simplificate de intrare și perspectiva de a se întoarce într-un sezon ulterior (opțiunile 2 și 3) vor avea drept rezultat o admisie flexibilă, dotând piața muncii din UE cu resursele necesare. Elemente ale opțiunii 4 ar trebui să contribuie la garantarea reîntoarcerii lucrătorilor sezonieri, prevenind, astfel, prelungirea șederii peste durata legală.

Comisia a întreprins o evaluare a impactului, menționată în Programul de acțiune și accesibilă la […*urmează a fi adăugat*…].

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

- **Rezumatul acțiunii propuse**

Propunerea instituie o procedură rapidă pentru admisia lucrătorilor sezonieri din țările terțe, pe baza unei definiții și a unor criterii comune, în special pe baza existenței unui contract de muncă sau a unei oferte ferme de angajare în care se prevede un salariu egal

sau superior unui prag minim stabilit. Lucrătorilor sezonieri li se va elibera un permis de ședere care le va conferi dreptul să desfășoare o activitate lucrativă pe parcursul unei perioade maxime specificate pe an calendaristic. Se va prevedea facilitarea reintrării lucrătorilor sezonieri în sezoanele următoare.

Dispozițiile legale aplicabile condițiilor de muncă sunt clar definite pentru a se preveni exploatarea și a se proteja securitatea și sănătatea lucrătorilor sezonieri din țări terțe. De asemenea, angajatorii trebuie să prezinte dovezi în sensul că lucrătorii sezonieri vor avea cazare corespunzătoare pe perioada șederii și că există prevederi privind facilitarea contestațiilor.

Pentru a se preveni prelungirea șederii peste durata legală a lucrătorilor sezonieri din țări terțe, este prevăzută o durată maximă de ședere pe an calendaristic, precum și obligația expresă de a reveni după această perioadă; nu există posibilitatea de schimbare de statut.

- **Temeiul juridic**

Prezenta propunere se referă la condițiile de intrare și de ședere, la standardele privind eliberarea permiselor de ședere de către statele membre și la definirea drepturilor resortisanților țărilor terțe care locuiesc legal într-un stat membru.. În consecință, temeiul juridic adecvat este articolul 79 alineatul (2) literele (a) și (b) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

- **Principiul subsidiarității**

Principiul subsidiarității este aplicabil. Principiul impune ca Uniunea să acționeze în domeniile de competență partajată numai dacă și în măsura în care „obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii” [articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană].

Legitimitatea intervenției UE în acest domeniu derivă din următoarele considerente:

– nevoia de lucrători sezonieri este recurentă în majoritatea statelor membre. În plus, deși lucrătorii din țările terțe intră pe teritoriul unui anumit stat membru din UE, decizia unui stat membru privind drepturile resortisanților țărilor terțe ar putea afecta alte state membre și ar putea perturba fluxurile de migrație;

– neavând granițe interne, spațiul Schengen necesită o disciplină comună (reguli minime comune), pentru a reduce riscul depășirii perioadei de ședere legale, precum și al intrărilor ilegale care ar putea fi cauzate de/ar putea rezulta în urma normelor diverse și permisive în materie de admisie a lucrătorilor sezonieri;

– exploatarea și condițiile precare de muncă ale lucrătorilor sezonieri din țările terțe trebuie să fie combătute prin acordarea anumitor drepturi socio-economice prin intermediul unui instrument la nivelul UE cu caracter obligatoriu, și deci aplicabil. Acest lucru este în conformitate cu solicitarea Consiliului European de la Tampere din 1999 de a oferi resortisanților țărilor terțe tratament egal și un statut juridic sigur;

– în ceea ce privește aspectele externe ale politicii de migrație, un instrument al UE cu privire la lucrătorii sezonieri este crucial pentru o cooperare eficientă cu țările terțe și pentru aprofundarea unei abordări globale, din două motive: în primul rând, un astfel de instrument ar permite UE să înlăture barierele din calea migrației legale cu ajutorul muncitorilor necalificați sau cu calificare redusă și, în al doilea rând, acesta se poate dovedi a avea un rol esențial în consolidarea angajamentului țărilor terțe de a combate imigrația nereglementată.

Rezultă că prezenta propunere respectă principiul subsidiarității.

În plus, în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, propunerea respectă dreptul statelor membre să determine numărul de migranți economici provenind din țări terțe pe teritoriul lor. Astfel, statul membru în cauză este competent să analizeze dacă, din punct de vedere economic, are nevoie de lucrători sezonieri din țări terțe.

- **Principiul proporționalității**

Principiul proporționalității este aplicabil. Acest principiu stipulează că „conținutul și forma acțiunii Uniunii nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatelor” [articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeana].

Propunerea respectă principiul proporționalității din următoarele motive:

– instrumentul ales este o directivă, care oferă statelor membre un nivel ridicat de flexibilitate în ceea ce privește punerea în aplicare. Forma acțiunii nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul de a reglementa fluxurile de migrație sezonieră în mod eficient. Măsurile cu caracter neobligatoriu ar avea un efect prea limitat deoarece potențialii lucrători sezonieri din țări terțe și angajatorii lor potențiali ar continua să se confrunte cu o serie de norme diferite de intrare și de ședere și pe parcursul șederii ar fi acordate diferite niveluri de drepturi;

– conținutul acțiunii este limitat la ceea ce este necesar pentru a se atinge obiectivul de mai sus. Normele propuse se referă la condițiile de admisie, procedură și permis, precum și la drepturile lucrătorilor sezonieri, respectiv la domeniile care constituie elementele politicii comune de imigrație în temeiul articolului 79 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Propunerea constituie o schimbare relativ mică de la statu-quo în ceea ce privește atât acțiunea legislativă necesară cât și sarcina asupra potențialilor angajatori. Este posibil ca unele state membre să se confrunte cu sarcini sporite rezultând din necesitatea de a institui (mai multe) norme specifice, dar acestea sunt justificate, având în vedere obiectivele prezentei propuneri și cererea structurală pentru această categorie de lucrători din țări terțe. Așa cum s-a menționat anterior, statele membre vor determina în continuare numărul de lucrători sezonieri admiși din țări terțe.

- **Alegerea instrumentului**

Instrumentul propus: o directivă.

Instrumentul adecvat pentru această acțiune este o directivă, deoarece aceasta stabilește standarde minime obligatorii, dar, în același timp, oferă statelor membre flexibilitatea necesară în raport cu cerințele de pe piața forței de muncă și cu cadrul juridic existent.

4. IMPLICAțII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului UE.

5. INFORMAțII SUPLIMENTARE

- **Clauze de reexaminare**

Propunerea cuprinde o clauză de reexaminare.

- **Tabel de corespondență**

Statele membre trebuie să comunice Comisiei textul dispozițiilor de drept intern care transpun directiva, precum și un tabel de corespondență între dispozițiile menționate și prezenta directivă.

- **Explicarea detaliată a propunerii**

Capitolul I: Dispoziții generale

Articolul 1

Obiectivul propunerii este de a introduce o procedură specială de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe care solicită rezidența în UE pentru ocuparea unui loc de muncă sezonier.

Articolul 2

Prevederile propunerii se aplică numai resortisanților țărilor terțe care locuiesc în afara teritoriilor statelor membre. Nu există prevederi privind solicitarea unui loc de muncă în calitate de lucrător sezonier introdusă de pe teritoriul unui stat membru. Prin urmare, nu este necesar să se prevadă excepții de la domeniul de aplicare al propunerii care să vizeze anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe care locuiesc legal într-un stat membru.

Totuși, acest lucru nu va afecta dreptul resortisanților țărilor terțe care locuiesc deja în mod legal într-un stat membru să își exercite dreptul la muncă, inclusiv la muncă sezonieră. Un astfel de drept nu va fi exercitat în conformitate cu condițiile stabilite în prezenta propunere.

Propunerea nu se aplică resortisanților țărilor terțe detașați de întreprinderile stabilite într-un stat membru în cadrul unei prestări de servicii în conformitate cu Directiva 96/71/CE.

Articolul 3

Noțiunea de activitate sezonieră se distinge de activitatea obișnuită, permanentă, în special prin cererea mai ridicată de forță de muncă legată de un eveniment sau o

succesiune de evenimente, precum perioada plantatului sau a recoltatului în agricultură ori perioada vacanțelor în turism, inclusiv evenimente culturale, festivaluri, bienale sau expoziții pe termen lung.

Statele membre pot stabili sectoarele economice specifice care îndeplinesc criteriile menționate pentru a se încadra în categoria activităților sezoniere.

Articolul 4

Propunerea permite statelor membre să acorde condiții mai favorabile numai în ceea ce privește anumite prevederi specifice referitoare la garanțiile procedurale, nivelul drepturilor acordate lucrătorilor sezonieri, precum și prevederile privind cazarea și facilitarea contestațiilor.

Capitolul II: Condiții de admisie

Articolul 5

Acest articol stabilește criteriile pe care trebuie să le îndeplinească un lucrător sezonier dintr-o țară terță și angajatorul acestuia. Având în vedere că admisia este determinată de cerere, trebuie să se prezinte un contract de muncă sau o ofertă fermă de angajare. S-a considerat necesar să se solicite ca oferta fermă de angajare sau contractul de muncă să specifice un nivel de salarizare în scopul de a permite autorităților competente să evalueze dacă remunerarea propusă este comparabilă cu cea plătită pentru activitatea respectivă în statul membru în cauză. Acest lucru este vital pentru a se evita un avantaj neloial pentru angajator și condițiile abuzive de lucru pentru lucrătorul sezonier.

Contractul de muncă trebuie să prevadă, de asemenea, numărul de ore lucrătoare pe săptămână sau pe lună. Prin această cerință, ar trebui:

– să se asigure că angajatorii solicită lucrători sezonieri doar în caz nevoi economice reale (capacitate de angajare suficientă);

– să se garanteze un nivel fix și sigur de salarizare a lucrătorilor sezonieri și, dacă este cazul, alte condiții de muncă relevante precum asigurările;

– să se permită un control eficace din partea autorităților competente înainte de admisie;

– ca cererea să includă și dovezi în sensul că lucrătorul sezonier în cauză va beneficia de cazare adecvată.

Articolele 6 și 7

Propunerea nu conferă un drept de admisie. Prezentele dispoziții stabilesc motivele facultative și obligatorii de respingere a cererii (precum și de retragere sau de nereînnoire), inclusiv neîndeplinirea criteriilor de admisie, existența unor contingente și posibilitatea ca statele membre să testeze piața forței de muncă.

Principiul preferinței UE, exprimat în prevederile relevante din tratatele de aderare din 2003 și 2005, reprezintă legislație primară și, prin urmare, directiva trebuie aplicată automat, în conformitate cu tratatele de aderare de către acele state membre care aplică în continuare măsurile tranzitorii.

Capitolul III: Procedură și permis

Articolul 8

Statele membre sunt obligate să se asigure că informațiile relevante despre condițiile de intrare și ședere, inclusiv drepturile acordate lucrătorilor sezonieri din țările terțe, și despre toate documentele justificative necesare pentru depunerea cererii sunt disponibile potențialilor lucrători sezonieri din țările terțe și angajatorilor acestora.

Articolul 9

Statele membre trebuie să stabilească dacă cererile urmează a fi introduse de către resortisantul unei țări terțe sau de către potențialul său angajator.

Statele membre trebuie, de asemenea, să desemneze autoritatea competentă să primească cererile și să elibereze permisul. Această desemnare nu aduce atingere rolului și responsabilităților altor autorități naționale în ceea ce privește examinarea și decizia privind aceste cereri. În plus, desemnarea autorității competente de a primi cererile și de a elibera permisul nu ar trebui să împiedice statele membre să numească alte autorități cărora resortisantul țărilor terțe sau potențialul său angajator le pot adresa cererea (de exemplu, birourile consulare) și care sunt împuternicite să elibereze permisele.

Cererea privind obținerea dreptului de ședere și de muncă în calitate de lucrător sezonier trebuie înaintată în cadrul unei proceduri unice.

Articolul 10

Resortisanților țărilor terțe care au primit o decizie pozitivă din partea statului membru în cauză trebuie să li se elibereze un permis de lucrător sezonier.

Permisul de ședere cu mențiunea „lucrător sezonier” trebuie să confere atât dreptul de ședere, cât și dreptul la exercitarea unei activități sezoniere specifice, fără a fi nevoie de un permis suplimentar, în special un permis de muncă. Astfel, pentru perioade de ședere mai mici de trei luni, statele membre trebuie să elibereze o viză care conferă lucrătorului sezonier dreptul de a exercita activitatea specifică pentru care a fost admis.

Articolul 11

Perioada maximă de ședere este de șase luni pe an calendaristic. O asemenea limitare strictă a duratei de ședere ar trebui să contribuie la garantarea faptului că lucrătorii resortisanți ai țărilor terțe admiși în temeiul prezentei directive sunt angajați în mod real pentru o activitate cu adevărat sezonieră și nu pentru a desfășura o activitate obișnuită.

Există o prevedere expresă privind posibilitatea prelungirii contractului sau a schimbării angajatorului în limita perioadei maxime de ședere. Acest lucru este important din cauză că lucrătorii sezonieri care sunt subordonați unui singur angajator riscă să fie ținta abuzurilor. De asemenea, posibilitatea de a prelungi șederea în intervalul de timp specificat poate reduce riscul șederii peste durata legală. În sfârșit, prelungirea permite obținerea de venituri mai mari și repatrierea de sume mai importante de către lucrătorii sezonieri din țările terțe, ceea ce, la rândul său, poate contribui la dezvoltarea țărilor lor de origine.

Articolul 12

Scopul acestei prevederi este promovarea migrației circulare a lucrătorilor sezonieri din țările terțe, respectiv circulația acestora între o țară terță și UE în scopul șederii și desfășurării unei activități temporare în UE. Acest tip de migrație are potențialul să aducă beneficii țării de origine, țării gazdă din UE și lucrătorului sezonier însuși. Astfel, statele membre au opțiunea fie de a introduce permise multisezon, fie de a institui o procedură facilitată. Permisele multisezon sunt valabile cel mult trei sezoane, fiind astfel adecvate sectoarelor în care nevoile pieței muncii sunt stabile într-un interval de timp.

Resortisanții țărilor terțe care nu respectă obligațiile legate de o ședere anterioară ca lucrător sezonier sunt excluși de la admisia în calitate de lucrător sezonier pentru unul sau mai mulți ani ulteriori.

Angajatorii care nu și-au îndeplinit obligațiile care decurg din contractul de muncă trebuie să fie supuși sancțiunilor și excluși de la posibilitatea de a depune cereri de lucrători sezonieri pentru cel puțin un an.

Articolul 13

Pentru examinarea cererilor se prevede o procedură rapidă (30 de zile). Garanțiile procedurale includ posibilitatea unei căi de atac împotriva deciziei de a respinge cererea de permis, precum și obligația autorităților de a motiva o astfel de decizie.

Articolul 14

Statele membre impun angajatorilor de lucrători sezonieri să prezinte documente justificative în sensul că lucrătorii sezonieri vor avea o cazare care le va asigura un nivel de trai adecvat. Sunt avute în vedere atât situațiile în care angajatorul pune la dispoziție cazarea, cât și cele în care aceasta este oferită de o terță parte.

Capitolul IV: Drepturi

Articolul 15

Permisul de lucrător sezonier conferă titularului acestuia dreptul de a intra și de a locui pe teritoriul statului membru care a eliberat permisul și de a exercita activitatea de muncă pentru care a fost autorizat.

Articolul 16

Acest articol definește condițiile de muncă, inclusiv în ceea ce privește salarizarea și concedierea, precum și cerințele în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă aplicabile lucrătorilor sezonieri pentru a asigura siguranța juridică.

Articolul acordă, de asemenea, drepturi lucrătorilor sezonieri din țările terțe prin stabilirea domeniilor în care egalitatea de tratament cu propriii cetățeni ar trebui asigurată sub forma unei cerințe minime, fără a se aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține prevederi mai favorabile. În consecință, se aplică un tratament egal în ceea ce privește libertatea de asociere și de afiliere, precum și în ceea ce privește dreptul de a fi membru într-o organizație care reprezintă interesele lucrătorilor.

Egalitatea de tratament vizează și securitatea socială și include beneficiile definite în articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/04 privind coordonarea sistemelor de securitate socială. Astfel de prevederi sunt menite să stabilească norme comune în interiorul UE; să recunoască faptul că lucrătorii sezonieri din țările terțe care lucrează legal într-un stat membru contribuie la economia europeană prin munca lor și prin impozitele plătite; să constituie o garanție pentru reducerea concurenței neloiale între proprii cetățeni și resortisanții țărilor terțe, care ar putea rezulta în urma posibilei exploatări a acestora din urmă.

Articolul 17

Pentru a eficientiza procesul de punere în aplicare, ar trebui create mecanisme de introducere de contestații. Aceste mecanisme ar trebui să fie puse atât la dispoziția lucrătorilor sezonieri din țări terțe cât și a anumitor terțe părți desemnate, întrucât există dovezi că lucrătorii sezonieri de multe ori fie nu știu de existența unor astfel de mecanisme, fie ezită să le utilizeze în nume propriu de teama consecințelor asupra posibilităților de angajare din viitor. O prevedere asemănătoare este prevăzută în articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă.

Capitolul V: Dispoziții finale

Prezentul capitol reglementează obligațiile statelor membre în ceea ce privește schimbul de date statistice relevante și de informații rezultate din transpunerea directivei. De asemenea, menționează obligațiile în materie de raportare către Comisia Europeană și prevede data de intrare în vigoare a directivei.

2010/0210 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI

privind condiţiile de intrare şi de şedere a resortisanţilor ţărilor terţe în vederea ocupării unor locuri de muncă sezoniere

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) literele (a) şi (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene[3],

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naţionale,

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social European[4],

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor[5],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) În vederea instituirii treptate a unui spaţiu de libertate, securitate şi justiţie, tratatul prevede adoptarea de măsuri în materie de azil, imigraţie şi protecţia drepturilor resortisanţilor ţărilor terţe.

(2) Programul de la Haga, adoptat de Consiliul European la 4 şi 5 noiembrie 2004, recunoaşte că migraţia legală va avea un rol important în consolidarea dezvoltării economice şi face apel la Comisie să prezinte un program de politică în domeniul migraţiei legale, care să includă procedurile de admisie şi prin care să se poată răspunde cu promptitudine fluctuaţiei cererilor de forţă de muncă străină de pe piaţa muncii.

(3) Consiliul European din 14 şi 15 decembrie 2006 a convenit asupra unei serii de măsuri pentru anul 2007, printre care elaborarea unor politici bine gestionate în materie de imigraţie legală, care să respecte pe deplin competenţele naţionale, menită să sprijine statele membre pentru a răspunde nevoilor actuale şi viitoare de forţă de muncă. De asemenea, Consiliul a solicitat explorarea mijloacelor de facilitare a migraţiei temporare.

---

3 JO C , , p. .
4 JO C , , p. .
5 JO C , , p. .

(4) Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat de Consiliul European la 15-16 octombrie 2008, exprimă angajamentul Uniunii Europene și al statelor sale membre de a desfășura o politică echitabilă, eficace și coerentă pentru a face față provocărilor și oportunităților pe care le reprezintă migrația. Pactul reprezintă baza politicii comune în materie de imigrare, ghidată de un spirit de solidaritate între statele membre și de cooperare cu țările terțe, având drept fundament o gestionare corespunzătoare a fluxurilor de migrație, atât în interesul țărilor gazdă, cât și în interesul țărilor de origine și al migranților înșiși.

(5) Programului de la Stockholm, adoptat de Consiliul European în cadrul reuniunii sale din 10 și 11 decembrie 2009, recunoaște că migrația forței de muncă poate contribui la creșterea competitivității și la vitalitate economică și că, în contextul provocărilor demografice importante cu care se va confrunta UE în viitor în sensul creșterii cererii de forță de muncă, politici flexibile de imigrare vor aduce o contribuție importantă la dezvoltarea economică a Uniunii și a performanței pe termen lung. Comisia Europeană și Consiliul European sunt invitați să continue punerea în aplicare a Planului de acțiune privind migrația legală[6].

(6) Directiva ar trebui să contribuie la gestionarea eficace a fluxurilor de migrație pentru categoria specifică a migrației temporare sezoniere, prin instituirea unor reguli corecte și transparente privind dreptul de admisie și de ședere, oferind în același timp stimulente și garanții pentru ca șederea temporară să nu devină permanentă. În plus, prevederile Directivei 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile și măsurile la adresa angajatorilor de resortisanți ai țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală[7] vor contribui la evitarea transformării șederii temporare în ședere ilegală la sfârșitul sezonului.

(7) Prezenta directivă ar trebui aplicată fără a se aduce atingere principiului preferinței UE în ceea ce privește accesul pe piața muncii din statele membre, astfel cum s-a exprimat în dispozițiile relevante din Tratatele de aderare.

(8) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a stabili contingentele de admisie a resortisanților țărilor terțe care vin din țări terțe pe teritoriul lor în scopul unei activități sezoniere, după cum se specifică la articolul 79 alineatul (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(9) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze condițiile de prestare a serviciilor prevăzute la articolul 56 din TFUE. În special, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere condițiilor de angajare care, în conformitate cu Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii[8], se aplică lucrătorilor detașați de către o întreprindere stabilită într-un stat membru pentru a furniza un serviciu pe teritoriul unui alt stat membru.

(10) Activitățile care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor sunt în mod tipic specifice sectoarelor precum agricultura, în perioada plantatului și recoltatului, sau turismul, în perioada vacanțelor.

---

6 COM(2005) 669.
7 JO C 168, 30.06.2009, p. 24.
8 JO C 18, 21.01.1997, p. 1.

(11) Ar trebui ca cererile privind admisia în calitate de lucrător sezonier să fie permise numai dacă acestea sunt depuse de persoane care locuiesc în afara teritoriului statelor membre.

(12) Directiva nu ar trebui să afecteze dreptul de muncă al resortisanților țărilor terțe care locuiesc deja în mod legal într-un stat membru, în cazul în care acest drept le-a fost acordat.

(13) Directiva ar trebui să instituie un sistem de intrare flexibil, bazat pe cerere și pe criterii obiective, precum un contract de muncă valabil sau o ofertă fermă de angajare care să prevadă un anumit nivel de salarizare echivalent cu salarizarea acordată resortisanților statului membru respectiv în sectorul în cauză.

(14) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să efectueze un test prin care să se demonstreze că un post nu poate fi ocupat cu resurse de pe piața internă a forței de muncă.

(15) Dispozițiile privind instituirea unei proceduri unice pentru crearea unui singur document combinat, incluzând atât permisul de ședere, cât și cel de muncă, ar trebui să contribuie la simplificarea normelor care se aplică în prezent în statele membre. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a stabili autoritățile naționale competente și modalitatea în care acestea ar trebui să fie implicate în procedura unică, în conformitate cu specificitățile naționale ale organizării și practicii administrative.

(16) Durata șederii ar trebui limitată la o perioadă maximă pe an calendaristic, ceea ce, împreună cu definirea noțiunii de activitate sezonieră, ar trebui să asigure că activitatea are un caracter cu adevărat sezonier. Ar trebui să se prevadă posibilitatea prelungirii contractului sau a schimbării angajatorului în limita perioadei maxime de ședere. Acest lucru ar trebui să contribuie la reducerea riscurilor de abuzuri cu care lucrătorii sezonieri s-ar putea confrunta în cazul în care ar fi subordonat unui angajator unic și, în același timp, ar oferi un răspuns flexibil nevoilor reale de forță de muncă ale angajatorilor.

(17) Ar fi promovată migrația circulară a lucrătorilor sezonieri din țările terțe. Pentru a permite atât lucrătorilor sezonieri să aibă perspective de angajare în UE pe perioade care să depășească un singur sezon, cât și angajatorilor din UE să poată să se bazeze pe o forță de lucru mai stabilă și deja formată, ar trebui să se prevadă posibilitatea accesului la locuri de muncă sezoniere pentru mai mulți ani consecutivi, fie pe baza unui permis multisezon, fie printr-o procedură simplificată. Această procedură ar trebui să includă preferința față de resortisanții țărilor terțe care solicită pentru prima dată admisia în calitate de lucrători sezonieri sau reducerea termenelor de prelucrare ori solicitarea unui număr redus de documente justificative.

(18) Ar trebui stabilit un set de norme care să reglementeze procedura de examinare a cererilor de admisie în calitate de lucrător sezonier. Respectivele proceduri ar trebui să fie eficace și gestionabile în raport cu volumul normal de lucru a administrațiilor statelor membre, precum și transparente și corecte, astfel încât să ofere un nivel adecvat de securitate juridică persoanelor în cauză.

(19) Pentru a asigura cazarea corespunzătoare a lucrătorilor sezonieri pe durata șederii acestora, la un preț rezonabil, ar trebui să se prevadă obligația angajatorilor de a oferi documente justificative care să dovedească cazarea oferită de ei sau de terți.

(20) Având în vedere situația deosebit de vulnerabilă a lucrătorilor sezonieri din țările terțe și caracterul temporar al activității lor, este necesar să se definească în mod clar condițiile de muncă aplicabile lucrătorilor în cauză pentru a se asigura securitatea juridică, făcând trimitere, în ceea ce privește aceste condiții, la instrumentele obligatorii în mod general, care oferă o protecție eficientă a drepturilor lucrătorilor sezonieri din țări terțe, cum ar fi legislația sau convențiile colective universal aplicabile.

(21) În absența unui sistem prin care să se considere convențiile colective ca fiind universal aplicabile, statele membre ar putea să se bazeze pe acordurile colective care sunt în general aplicabile tuturor întreprinderilor similare în zona geografică și în sectorul sau profesia respective și / sau pe acordurile colective care au fost încheiate de cele mai reprezentative organizații ale partenerilor sociali la nivel național și care sunt aplicate pe întreg teritoriul național.

(22) Lucrătorii sezonieri din țări terțe ar trebui să beneficieze de tratament egal în ceea ce privește acele ramuri ale securității sociale menționate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr 883/04 privind coordonarea sistemelor de securitate socială. Prezenta directivă nu ar trebui să confere mai multe drepturi decât cele pe care legislația UE din domeniul securității sociale le acordă deja în cazul resortisanților țărilor terțe care prezintă interese transfrontaliere între statele membre. Mai mult, prezenta directivă nu ar trebui să acorde drepturi în legătură cu situații care nu se încadrează în domeniul de aplicare al legislației UE, cum ar fi, de exemplu, cazul membrilor de familie care își au reședința într-o țară terță. Acest aspect nu aduce atingere aplicării nediscriminatorii de către statele membre a legislației interne în materie de norme de minimis privind contribuțiile la sistemele de pensie.

(23) Pentru a facilita punerea în aplicare, părțile terțe relevante, precum sindicatele sau alte asociații, ar trebui să poată introduce contestații astfel încât să asigure aplicarea eficace a directivei. Acest lucru este considerat necesar pentru a aborda situațiile în care lucrătorii sezonieri nu au cunoștință de existența mecanismelor de punere în aplicare sau ezită să le utilizeze în nume propriu de teama posibilelor consecințe.

(24) Întrucât obiectivele, în special cele de introducere a unei proceduri speciale de admisie și de adoptare a condițiilor de intrare și de ședere în scopul ocupării unui loc de muncă sezonier de către resortisanții țărilor terțe nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, pot fi îndeplinite mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru a îndeplini obiectivele în cauză.

(25) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

(26) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat

la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei directive și nu au nicio obligație în temeiul acesteia, nici nu fac obiectul aplicării sale.

(27) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive și nu are nicio obligație în temeiul acesteia, nici nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1
Obiect

Prezenta directivă stabilește condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă sezonier și definește drepturile lucrătorilor sezonieri.

Articolul 2
Domeniu de aplicare

1. Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe care locuiesc în afara teritoriilor statelor membre și solicită admisia pe teritoriul unui stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în calitate de lucrător sezonier.

2. Prezenta directivă nu se aplică resortisanților țărilor terțe care desfășoară activități în numele întreprinderilor stabilite într-un alt stat membru în cadrul unei prestări de servicii în sensul articolului 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, inclusiv cei detașați de către întreprinderile stabilite într-un stat membru în cadrul unei prestări de servicii în conformitate cu Directiva 96/71/CE.

Articolul 3
Definiții

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii Europene în sensul articolului 20 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

(b) „lucrător sezonier” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care continuă să aibă domiciliul legal în statul terț, dar care locuiește în mod temporar pe teritoriul unui stat membru, în scopul ocupării unui loc de muncă într-un sector de activitate care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor, în temeiul unuia sau mai multor

contracte de muncă încheiate pe perioadă determinată direct între resortisantul țării terțe și un angajator stabilit într-un stat membru;

(c) „activitate care se desfășoară în funcție de succesiunea anotimpurilor” înseamnă o activitate care depinde, într-o anumită perioadă a anului, de un eveniment sau de o succesiune de evenimente pe durata cărora este necesar un nivel de forță de muncă mult superior nivelului obișnuit pentru operațiunile curente;

(d) „permis de lucrător sezonier” înseamnă autorizația care poartă mențiunea „lucrător sezonier” și care conferă posesorului acestuia dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul unui stat membru, în condițiile prezentei directive;

(e) „procedură unică de solicitare” înseamnă procedura care, pe baza unei cereri introduse de către resortisantul unei țări terțe în vederea obținerii dreptului de ședere și de ocupare a unui loc de muncă în mod legal pe teritoriul unui stat membru, are drept rezultat o decizie privind această cerere;

(f) „convenție colectivă universal aplicabilă” înseamnă un acord colectiv care trebuie respectat de către toate întreprinderile în zona geografică și în sectorul sau profesia în cauză. În absența unui sistem prin care convențiile colective să fie considerate universal aplicabile, statele membre ar trebui să se bazeze pe acordurile colective care sunt în general aplicabile tuturor întreprinderilor similare în zona geografică și în sectorul sau profesia respective și / sau pe acordurile colective care au fost încheiate de organizațiile cele mai reprezentative ale partenerilor sociali la nivel național și care sunt aplicate pe întreg teritoriul național.

Articolul 4
Dispoziții mai favorabile

1. Prezenta directivă se aplică fără a se aduce atingere dispozițiilor mai favorabile prevăzute de:

(a) dreptul Uniunii, inclusiv din acordurile bilaterale și multilaterale încheiate de Uniune sau de Uniune și statele membre, pe de o parte, și una sau mai multe țări terțe, pe de altă parte;

(b) acordurile bilaterale sau multilaterale încheiate între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.

2. Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru persoanele cărora li se aplică articolele 13-17 din prezenta directivă.

CAPITOLUL II
CONDIȚII DE ADMISIE

Articolul 5
Criterii de admisie

1. În aplicarea prezentei directive, cererile de admisie pe teritoriul unui stat membru trebuie însoțite de următoarele documente:

   (a) un contract de muncă valabil sau, după cum se prevede în dreptul intern, o ofertă fermă de angajare în statul membru în cauză din partea unui angajator stabilit în statul membru care să specifice nivelul de salarizare și numărul de ore lucrătoare pe săptămână sau pe lună și, dacă este cazul, alte condiții de muncă;

   (b) un document de călătorie valabil, în conformitate cu legislația internă. Statele membre pot solicita ca perioada de valabilitate a documentului de călătorie să acopere cel puțin durata permisului de ședere;

   (c) documente justificative în sensul că s-a încheiat o asigurare de sănătate sau, dacă acest lucru este prevăzut de legislația națională, că s-a depus cerere pentru încheierea unei asigurări de sănătate pentru toate riscurile în privința cărora resortisanții statului membru sunt în mod normal acoperiți, pentru perioadele în care nu va beneficia, conform contractului de muncă sau în legătură cu acesta, de o astfel de asigurare și de beneficiile aferente;

   (d) documentele justificative privind cazarea, menționate la articolul 14.

2. Statele membre impun obligația ca lucrătorul sezonier să dețină resurse suficiente pentru a se întreține pe perioada șederii fără să recurgă la sistemul de asistență socială al statului membru respectiv.

3. În sensul prezentei directive, nu sunt admiși resortisanții țărilor terțe care sunt considerați a reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

Articolul 6
Motive de refuz

1. În sensul prezentei directive, statele membre resping o cerere de admisie într-un stat membru în cazul în care solicitantul nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 5 sau atunci când documentele prezentate au fost obținute prin fraudă, au fost falsificate sau modificate.

2. Statele membre pot să verifice dacă locul de muncă vacant nu ar putea fi ocupat de un lucrător cetățean al UE sau de către resortisanții țărilor terțe care locuiesc în mod legal în acel stat membru și care sunt incluși deja în piața muncii din acel stat în temeiul legislației naționale sau UE și să respingă cererea.

3. Statele membre pot respinge o cerere de admisie dacă angajatorul a fost sancționat în temeiul legislației naționale pentru muncă nedeclarată și/sau ilegală.

4. Statele membre pot respinge o cerere pe motiv de contingente de admisie a resortisanților din țările terțe.

Articolul 7
Retragerea sau refuzul prelungirii permisului

1. Statele membre retrag permisul sau refuză reînnoirea permisului eliberat în temeiul prezentei directive în următoarele cazuri:

   (a) acesta a fost dobândit prin fraudă, a fost falsificat sau modificat;

   sau

   (b) dacă titularul locuiește în alt scop decât cel pentru care i-a fost autorizată șederea;

2. Statele membre pot retrage permisul sau refuza reînnoirea permisului eliberat în temeiul prezentei directive în următoarele cazuri:

   (a) în cazul în care condițiile menționate la articolul 5 nu au fost îndeplinite sau nu mai sunt îndeplinite;

   sau

   (b) din motive legate de siguranță publică, securitate publică sau sănătate publică.

CAPITOLUL III
PROCEDURĂ ȘI PERMIS

Articolul 8
Accesul la informații

Statele membre iau măsurile necesare pentru a pune la dispoziție informațiile privind condițiile de intrare și ședere, inclusiv drepturile și toate documentele justificative necesare pentru o cerere având ca obiect dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul unui stat membru ca lucrător sezonier.

Articolul 9
Cererile de admisie

1. Statele membre stabilesc dacă o cerere trebuie să fie efectuată de către resortisantul unei țări terțe sau de către angajatorul acestuia.

2. Statele membre desemnează autoritatea competentă să primească cererile și să emită permisul de lucrător sezonier.

3. Cererea pentru obținerea dreptului de ședere și de muncă pe teritoriul unuia dintre statele membre ca lucrător sezonier se prezintă în cadrul unei proceduri unice de solicitare.

4. Statul membru în cauză acordă resortisantului unei țări terțe a cărui cerere a fost acceptată toate facilitățile pentru obținerea vizelor necesare.

Articolul 10
Permisul de lucrător sezonier

1. Pentru șederi pe o perioadă mai mare de trei luni, lucrătorilor sezonieri care îndeplinesc criteriile de admisie prevăzute la articolul 5 și în legătură cu care autoritățile competente au luat o decizie pozitivă li se eliberează un permis de lucrător sezonier.

2. Permisul de lucrător sezonier se eliberează de către autoritățile competente din statele membre, utilizând formatul prevăzut în Regulamentul (CE) nr 1030/2002 al Consiliului[9]. În conformitate cu punctul (a) 6.4 din anexa la acest regulament, statele membre introduc mențiunea „lucrător sezonier” la rubrica „tip de permis”.

3. Statele membre nu emit documentele suplimentare titularului permisului de lucrător sezonier ca dovadă a acordării accesului pe piața muncii.

Articolul 11
Durata șederii

1. Lucrătorilor sezonieri li se permite o ședere pentru o perioadă maximă de șase luni într-un an calendaristic, după expirarea căreia se întorc într-o țară terță.

2. În perioada menționată la alineatul (1) și cu condiția îndeplinirii criteriilor prevăzute la articolul 5, lucrătorii sezonieri își pot prelungi contractul sau pot fi angajați ca lucrători sezonieri de către un alt angajator.

Articolul 12
Facilitarea reintrării

1. Statele membre:

(a) eliberează, la cerere, cel mult trei permise de lucrător sezonier valabile pentru cel mult trei sezoane consecutive în cadrul unui singur act administrativ („permis multisezon – lucrător sezonier”),

sau

[9] JO C 157, 15.06.2002, p. 1.

(b) instituie o procedură simplificată resortisanților țărilor terțe care sunt admiși în acel stat membru ca lucrători sezonieri și care solicită admisia în aceeași calitate în anul următor.

2. Statele membre se asigură că:

(a) resortisanții țărilor terțe care nu au respectat obligațiile impuse prin decizia de admisie pe perioada unei șederi anterioare ca lucrător sezonier, în special obligația de a se întoarce într-o țară terță la expirarea perioadei de valabilitate a permisului, sunt excluși de la admisia ca lucrător sezonier pentru un an sau mai mulți ani consecutivi;

(b) un angajator care nu și-a îndeplinit obligațiile care decurg din contractul de muncă face obiectul unor sancțiuni efective, proporționale și disuasive, nemaiavând dreptul de a depune cerere de lucrători sezonieri pentru unul sau mai mulți ani.

Articolul 13
Garanții procedurale

1. Autoritățile competente din statul membru adoptă o decizie privind cererea și informează solicitantul, în scris, în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute de legislația națională a statului membru, în termen de 30 zile de la depunerea cererii completată corespunzător.

2. În cazul în care informațiile furnizate în sprijinul cererii sunt necorespunzătoare, autoritățile competente îi comunică solicitantului, într-o perioadă rezonabilă de timp, informațiile suplimentare care sunt necesare și stabilește un termen rezonabil în care acestea trebuie furnizate.

3. Orice decizie de respingere a cererii de permis sau orice decizie de respingere a reînnoirii ori de retragere a permisului se notifică în scris titularului cererii și poate face obiectul unei căi de atac în statul membru în cauză, în conformitate cu legislația națională. Notificarea cuprinde motivarea deciziei, posibilele căi de atac și termenul de introducere a acestora.

Articolul 14
Cazare

Statele membre impun angajatorilor de lucrători sezonieri să prezinte documente care să ateste că lucrătorii sezonieri vor beneficia de o cazare de natură să le asigure un nivel de trai adecvat. În cazul în care costul cazării este suportat de lucrătorii sezonieri, acesta nu trebuie să fie excesiv față de salarizarea acestora.

CAPITOLUL IV
DREPTURI

Articolul 15
Drepturi conferite de permisul/viza de lucrător sezonier

În perioada de valabilitate a permisului de lucrător sezonier, titularul se bucură de cel puțin următoarele drepturi:

(a) dreptul de intrare și de ședere pe teritoriul statului membru care emite permisul;

(b) accesul neîngrădit la întreg teritoriul statului membru care a emis permisul, în limitele prevăzute de legislația națională;

(c) dreptul de a exercita activitățile concrete pentru care au fost angajați, autorizat prin permis în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 16
Drepturi

Indiferent de legea aplicabilă raporturilor de muncă, lucrătorii sezonieri are dreptul la:

1. condiții de muncă, inclusiv în ceea ce privește salarizarea și concedierea, precum și cerințele în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă aplicabile lucrătorilor sezonieri stabilite prin legi, regulamente, prevederi legislative și/sau convenții colective universal aplicabile în statele membre în care au fost admiși în conformitate cu prezenta directivă.

   În absența unui sistem prin care convențiile colective să fie considerate universal aplicabile, statele membre ar trebui să se bazeze pe acordurile colective care sunt în general aplicabile tuturor întreprinderilor similare în zona geografică și în sectorul sau profesia respective și / sau pe acordurile colective care au fost încheiate de organizațiile cele mai reprezentative ale partenerilor sociali la nivel național și care sunt aplicate pe întreg teritoriul național;

2. tratament egal cu cetățenii statului membru gazdă cel puțin în ceea ce privește:

   (a) libertatea de asociere și de afiliere, precum și apartenența la o organizație ce reprezintă lucrătorii sau la orice organizație ai cărei membri desfășoară o activitate specifică, inclusiv beneficiile conferite de aceste organizații, fără a aduce atingere dispozițiilor naționale privind ordinea publică și siguranța publică;

   (b) dispozițiile din legislațiile naționale referitoare la ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr 883/04;

   (c) plata pensiilor obligatorii bazate pe vechimea în muncă a lucrătorului, în aceleași condiții ca și cetățenii statelor membre în cauză atunci când aceștia se mută într-o țară terță;

(d) accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii puse la dispoziția populației, cu excepția locuințelor sociale și a serviciilor de consiliere oferite de birourile de ocupare a forței de muncă..

Dreptul la egalitatea de tratament prevăzut la alineatul (2) nu aduce atingere dreptului statelor membre de a retrage sau de a refuza reînnoirea permisului în conformitate cu articolul 7.

Articolul 17
Facilitarea contestațiilor

Statele membre se asigură că părțile terțe care, în conformitate cu criteriile stabilite de legislația lor națională, au un interes legitim în asigurarea respectării prezentei directive, au posibilitatea să inițieze, în numele sau în sprijinul unui resortisant al unei țări terțe – lucrător sezonier - și cu aprobarea acestuia, orice procedură administrativă sau civilă prevăzută pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

CAPITOLUL V
DISPOZIțII FINALE

Articolul 18
Statistici

1. Comisiei i se comunică de către statele membre date statistice privind numărul permiselor de ședere și vizele eliberate pentru prima dată sau reînnoite, precum și, pe cât posibil, privind numărul de permise de ședere și de vize retrase în scopul ocupării forței de muncă sezoniere resortisanților țărilor terțe, defalcate pe cetățenie, vârstă și sex, durata de valabilitate a permisului și sectorul economic.

2. Datele statistice menționate la alineatul (1) vor fi comunicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului[10].

3. Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și vor fi comunicate Comisiei în termen de șase luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este [*anul care urmează mențiunii temporale de la articolul 20 alineatul (1)*].

Articolul 19
Raportarea

La fiecare trei ani, și pentru prima dată cel târziu la [*trei ani de la data transpunerii prezentei directive*], Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea prezentei directive în statele membre și propune orice modificări necesare.

[10] JO C 199, 31.7.2007, p. 23.

Articolul 20
Transpunerea

1. Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege, regulamentele și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de (*24 de luni de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*). Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

   Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 21
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 22
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Adoptată la Bruxelles, […]

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*